

DESIRE®

A romantic scene between a man and a woman in a bedroom. The woman, with long brown hair, is wearing a light pink, spaghetti-strap dress and is leaning towards the man. The man, with dark hair, is wearing a white dress shirt and a dark tie, and is looking down at the woman. They are standing in front of a bed with white linens. On the wall behind them is a framed picture of a blue ocean with white waves. The overall mood is intimate and romantic.

Catherine Mannová
Konečně spolu

CATHERINE MANNOVÁ

KONEČNĚ SPOLU

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Milá čtenářko,

máme tu březen a opět se setkáváme nad novými tituly. Opět za Vámi přicházím s příběhy, které v nekonečných obměnách a pod různým úhlem pohledu zkoumají základní lidskou potřebu milovat a být milován a které se touto potřebou zabývají. Je jedno, kam nás osud zavane, jestli trávíme život ve městě, nebo na venkově, jestli žijeme v blahobytu, nebo se musíme pěkně ohánět, nejdůležitější v životě je, zda máme koho chytit za ruku, zda je tu někdo, s kým nám je dobře. O tom, že nejvýznamnější v životě nás všech jsou vztahy, a to pokud možno láskyplné, se můžete přesvědčit i na stránkách březnových titulů.

Přeji Vám krásné čtenářské zážitky, ať Vás láska provází na každém kroku.

Váš Harlequin

Catherine Mannová

KONEČNĚ SPOLU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Secret Twin

První vydání:

Harlequin Books, 2019

Překlad:

Petr Kovács

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2019 by Catherine Mann

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4918-8 (EPUB)

ISBN 978-83-276-4919-5 (MOBI)

ISBN 978-83-276-4920-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Breanna Steelová neměla na prohledání kanceláře generálního ředitele společnosti Alaska Oil Barons Warda Benallyho času nazbyt. Pokud by ji tady natchytali, následky by pro ni byly tragické.

Žádnou jinou možnost ale neměla.

Brea potřebovala odpovědi a nevěděla, komu věřit. Co když si ale vybrala špatně?

Na světě byly i mnohem horší věci než vězení.

Rychle si prohlédla papíry na stole a posadila se na moderní kancelářskou židli u mohutného psacího stolu. Pokoušela se nemyslet na to, kolikrát tohle místo navštívila jako malá, když kancelář ještě patřila jejímu otci. Táta ji sem i s její sestrou-dvojčetem vodil vždycky v sobotu dopoledne po společné rodinné snídani v Kit's Kodiak Café. Pod velkým stolem si se sestrou hrály na schovávanou, nebo se dívaly na kreslené seriály v televizi na druhém konci prostorné místnosti, aby nakonec usnuly, schoulené vedle sebe na pohovce pod tlustou vlněnou dekou.

Nyní již celý prostor patřil jinému muži, někomu, kdo ani nepatřil do rodiny, úplnému cizinci. Stůl i dlouhé řady oken byly stejné, jak si je pamatovala z dětství, všechno ostatní se od základů změnilo. Starý nábytek nahradily mnohem modernější,

minimalistické kousky. Táta měl kancelář plnou rodinných fotografií, Ward Benally měl na stole pouze jedinou. Sáňkoval na ní s neznámou dívenkou, která nejspíš chodila ještě do mateřské školky.

Věděla, že Ward není ženatý, ale bylo zřejmé, že k dívence na obrázku má velmi vřelý vztah. Přišel jí náhle o poznání bližší. Už to nebyl ten arogantní šéf společnosti, která nyní patřila nejen její rodině, ale též rodině jejich dávných rivalů, s níž ji nyní pojilo nové rodinné pouto. Její otec si vzal nejvyšší představitelku ropného impéria rodiny Mikkelsonů a jejich firmy se nečekaně sloučily v jednu.

Brea se pochopitelně na ničem z toho nepodílela, protože byla pro všechny už dávno mrtvá. Věřili, že ještě jako teenager zahynula při leteckém neštěstí, při kterém zemřela i její matka.

Srdce se jí sevřelo pocitem viny, ale její pud sebezáchovy velel, že musí hledat dál. A najít odpovědi, po kterých pátrá.

Vytáhla z kabelky flešku a zastrčila ji do počítače. Celá léta žila v prostředí, které nebylo napojené na hlavní přenosovou síť, a mnozí si proto mysleli, že žila mimo svět počítačů bez kontaktu s vnějším světem, ale tak to nebylo. Jejich komunita pouze používala vlastní generátor a byla plně soběstačná. Brea to s počítači uměla ještě z dob před neštěstím, které ji odloučilo od původní rodiny, a dokázala se na internetu pohybovat tak, že po sobě nezanechala nejmenší stopu. Naučila se prolamovat hesla a vytvářet taková, která naopak neprolomil nikdo jiný. Když se jednou pro něco rozhodla, neexistovala síla, která by ji od jejího úmyslu mohla odradit. V tom byla úplně stejná jako její táta, Jack Steele. Tvrdá, neústupná a vytrvalá. Jako ocel.

Při pomýšlení na otce se jí sevřela hrud'

Polkla slzy, které se jí draly do očí, a ťukala na klávesnici prsty v gumových rukavicích. Opatrnosti nebylo nikdy nazbyt a ona si nemohla dovolit, aby tu po sobě zanechala otisky prstů. Je paranoidní? Možná. Raději si ale přesto bude dávat pozor.

Někdo v této společnosti měl podíl na neštěstí, při němž zahynula její máma. A její vlastní život se navždy změnil způsobem, jemuž se marně snažila porozumět.

Pokud chce svou minulost hodit konečně za hlavu, pokud se tu chce skutečně cítit v bezpečí, potřebuje znát odpověď. Musí mít jistotu, že její příbuzní se na této strašlivé zradě nepodíleli. Bohužel, všechno, co zatím dokázala zjistit, ukazovalo na někoho z Mikkelsonovy rodiny.

A nyní si její otec vzal Jeannii Mikkelsonovou a obě až dosud konkurenční firmy se sloučily v jednu – Alaska Oil Barons. Přišlo jí až absurdní, že po tolika letech nelítostné rivality a místy až otevřené zášti a nepřátelství jsou najednou všichni přátelé, a dokonce i jedna rodina.

Možná až příliš absurdní. Jako by to bylo součástí nějakého podivného plánu.

Snad tady v kanceláři nalezne alespoň nápovědu. A když ne? Rozhodně se nemíní jen tak vzdát. Musí tenhle případ uzavřít. A dbát přitom na své bezpečí.

Jak ráda by se znovu sblížila se svými sourozenci, ale zatím netuší, na čí straně vlastně stojí. Nemůže jim jen tak ukázat své city a vystavit se riziku. Bude proto vytrvalá a trpělivá.

Podívala se na hodinky. U Wardova asistenta zjistila, že Ward bude celé odpoledne na nějaké konferenci, ale nechtěla sama sebe dostat do časové tísně.

Její pozornost zaujala složka označená jednoduše datem nehody. Zachvěla se pod nápořem vzpomínek.

Najednou před sebou viděla matčin vyděšený pohled, cítila, jak ji křečovitě svírá ruku, zatímco letoun se řítí strmě k zemi.

Málem se nedokázala nadechnout. Jako by jí představa pádu vysála všechnen vzduch z plic. Úplně stejně jako tenkrát. V uších jí znělo kvílení vynechávajících motorů, země se šílenou rychlostí blížila...

Prožívala tento okamžik mnohem častěji, než si byla ochotná přiznat. Jako by se její tělo dokázalo přemístit v čase zpátky do okamžiku, který změnil směr jejího života.

Až na to, že právě teď si žádné návraty do minulosti nemohla dovolit.

Překopírovala celou složku na flash disk a bojovala s pokušením jej ihned otevřít a přečíst si nahraný obsah.

„Co tady děláš?“

Srdce se jí málem zastavilo leknutím a Brea prudce zvedla hlavu. Hlas, který k ní promlouval, byl dunivě hluboký.

Nejenže se nechala přistihnout při krádeži, ještě navíc ji tu nachytil přímo Ward Bennally, nový ředitel Alaska Oil Barons. Vysoký, sexy muž v obleku od Armaniho a v kovbojských botách...

A netvářil se ani trochu příjemně.

Ward Bennally předpokládal, že první měsíce ve funkci generálního ředitele Alaska Oil Barons budou výzvou, s jakou se dosud nesetkal, ale s tím neměl problém. Naopak. Výzvy miloval. Žil a dýchal pro svoji práci.

Ta pro něj byla celý jeho život.

Vše, co mu z něj ještě zbylo.

Právě přerušil divoké jednání správní rady ohledně změn na plánovaném ropovodu, které málem

skončilo hádkou. Nyní si pouze odskočil do kanceláře, aby si vzal dokumenty, které by mohly obě znesvážené strany přivést zpět k jednacímu stolu a přimět je ke kompromisu. Také si tu chtěl alespoň na chvíli vydechnout a vypořádat se s pocitem frustrace, který se ho v průběhu jednání zmocnil.

Místo klidu tu však našel osobu, která byla opravdu tou poslední, jíž by se citlivá data společnosti měla dostat do rukou. A očividně se právě o to snažila. Dostat je z jeho počítače.

Brea Steelová, před mnoha a mnoha lety ztracená dcera Jacka Steela. Stejná dcera, která se před nedávnem vydávala za zaměstnankyni Alaska Oil Barons, aby tak získala přístup k... jen bůh ví, o jaké informace vlastně měla zájem. Jedno bylo ale jisté. Nedá se jí věřit. Každému normálnímu člověku by to bylo jasné, ale Jack Steele byl tak rozradostněný, že jeho dcera, kterou všichni považovali za mrtvou, žije, že nutil všechny, aby ji nadšeně vítali, i když by na ni měl za její špionáž poslat policii.

Ward si ji podezíravě prohlížel. Zatím ji nemohl z ničeho obvinít, protože ruce držela tak, aby na ně neviděl. Ale skutečnost, že seděla za jeho stolem a u jeho počítače mluvila za vše.

„Takže?“ vyzval ji ještě jednou k odpovědi. „Co děláš v mé kanceláři?“

Pomalů se zvedla z béžové kožené židle, ruce zastrčené hluboko do kapes černých džínů, které jí dokonale padly a obepínaly její sexy boky. „Čekám tady na tebe.“

Její hlas zněl chladně a klidně, a když se postavila a obešla stůl, cop se jí zhoupl do stran jako kyvadlo, kterým se ho snažila zhypnotizovat.

Dokonalá show.

Jeho tělo zareagovalo stejně jako pokaždé, bez

ohledu na to, že mu mozek napovídal, aby se od ní držel dál, protože Brea znamená především problémy. „Mně to spíš připadá, že čenicháš, kde nemáš.“

„Jsem už od přírody zvědavá,“ pokrčila rameny a dívala se na něj zpod dlouhých, černých řas. „Co na to říct?“

„Tomuhle říkáš zvědavost?“ Přistoupil blíž a riskoval, že zachytí i její opojnou mátovou vůni. „Já tomu říkám nepovolené vniknutí.“

„Mě ale pustil dovnitř tvůj asistent,“ zamrkala na něj nevinně.

Její odpověď ho na chvíli přibrzdila a v duchu si poznamenal, že ji musí prověřit. I kdyby to ovšem byla pravda, měla by sedět na pohovce nebo na jednom z křesel pro hosty. „A dal ti i povolení používat počítač?“

Její pokrčení ramen znovu upoutalo jeho pozornost k ladným křivkám jejího těla. Zvedla zarámovanou fotografii na jeho stole. Nejspíš proto, aby ho přiměla změnit téma. „Kdo je to? Moc hezká holčička.“

„Dej to zpátky,“ přikázal jí hlasem, který nepřipouštěl odpor. Stejně rázně se jí měl prve zeptat i na to, co pohledává u jeho stolu. Když neposlechla, vzal jí obrázek z ruky.

Ward přišel o všechno, co mu bylo drahé. Když ho opustila manželka, vzala si s sebou i svoji dceru, a protože nebyl její biologický, pouze nevlastní otec, ztratil na ni po rozvodu s Melanií všechna práva. Zpočátku doufal, že mu jeho bývalá žena dovolí, aby se s ní alespoň občas vídal, ale jeho naděje se ukázaly jako plané. Melanie toužila po novém životě po boku nového muže a s tím starým zpřetrhala všechna pouta.

Ward přitom Paisley dělal tátu prakticky od prvního okamžiku, kdy se s Melanií začali stýkat. To

bylo její dceři pouhých osm měsíců. O rok později se s Melanií vzali a manželství jim vydrželo dalších šest let... déle, než by tomu bylo v případě, kdy by mu na Paisley tolik nezáleželo.

Melanie ho podváděla, nakonec sama požádala o rozvod a vzala si muže, který byl o čtvrt století starší než ona. Bohatého rentiéra, který ji mohl zahrnout penězi i časem.

Kovový rámeček obrázku ho tlačil do dlaně.

„Promiň,“ omlouvala se. „Jen jsem se zajímala, kdo to je. Mám ji tady pořád na očích.“

„Jenom proto, že jsi seděla na mé židli a za svým stolem.“ Položil fotografii na stůl, aby ho pohled na nevlastní dceru nerozptyloval, a podíval se na Breu. Ve tváři se jí zračil nečekaně zranitelný výraz, jaký u ní ještě neznal.

Upřímný nebo vykalkulovaný na efekt? Jeho nepříteli šťastné zkušenosti se ženami mu napovídaly, že spíše ten druhý.

Pomalu polkla a její štíhlé, elegantní hrdlo se zachvělo. „Tak jsem prostě chtěla vidět, jak teď vypadá tátova kancelář, jestli je pořád stejná, jako když jsem byla malá,“ vyhrkla a protočila se v jeho ředitelském křesle.

Rychle potlačil představu jiného dítěte dělajícího to samé co nyní ona.

Brea se tedy rozhodla hrát na city. „To jsi sehrála moc hezky,“ pochválil ji.

„Co tím chceš říct?“ nechápala.

„Házíš kolem sebe dojemnými vzpomínkami na dětství, aby sis získala můj soucit a odvedla mě od skutečnosti, že sedíš někde, kde nemáš co pohledávat.“

Rozhodně neměl v úmyslu nechat její invazi do svého prostoru jen tak bez trestu. A za to, že se do

kanceláře vůbec dostala a mohla v ní zůstat sama, budou ještě padat hlavy. Teď z ní ale potřebuje dostat odpovědi. Dřív ji odsud nepustí.

„Tak dobře. Posadila jsem se do tátovy židle, protože kdysi dávno jsem si představovala, že na ní budu jednou sedávat já, že mi předá vedení firmy.“ Kousla se do rtu, lesklého rudou rtěnkou. „A na chvíli jsem chtěla předstírat, že můj život pokračoval tak, jak jsem si vysnila, že se všechny moje plány naplnily.“

Další snaha proniknout k jeho srdci a svést ho na falešnou stopu? Dost možná. Jistý si ale nebyl.

I přesto nedokázal odpoutat pohled od jejích rtů.

Potlačil náhlý nával vzrušení. „Seděla jsi na *mé* židli, u *mého* počítače.“

Z tváře jí rázem zmizela veškerá křehkost a zranitelnost. Vzorně si založila ruce na prsou. „Tak dobře, máš pravdu. Nemám na tvém místě co pohledávat. Co s tím hodláš dělat?“

„Mohl bych třeba zavolat ochranku,“ pronesl bez přemýšlení a rty se mu stáhly do tenké, přísné linky, v očích naprosto nečitelný výraz, který si osvojil při dlouhých hrách pokeru, k němuž se uchýlil po rozvodu. Naučil se při nich hodně věcí, které mu později pomohly vystoupat až na samotný vrchol.

„To bys samozřejmě mohl. A když zjistí, že u sebe nic nemám, že jsem ti nic neukradla, celé to bude tvoje slovo proti mému, co potom?“ měla bohatý, plný hlas. Její obočí se pobaveně zvedlo.

„*Pokud* u tebe nic nenajdou,“ nespouštěl z ní oči a pečlivě sledoval její reakce.

Zdá se mu to, nebo se jí na okamžik rozšířily panenky?

„A můj táta, co ten si o tom bude myslet?“

Jack Steele by udělal cokoli, jen aby ji udržel v rodině, ve firmě, ve městě. To věděli oba stejně dobře.

Přesto se rozhodl blafovat. To uměl opravdu dobře, o čemž svědčila i jeho rychlá a strmá kariéra. „Tvůj otec je členem správní rady, ale to neznamená, že mě může jen tak sám o své vůli vyhodit.“

Přejela prsty po hraně stolu, záměrně pomalým pohledem, aby na sebe upoutala pozornost, a pak k němu zvedla oči, ze kterých vyšlehly plameny. „Bude našťvaný a investoři i další členové představenstva na jeho slovo stále dají. Je pro ně zákon.“

Nestávalo se často, aby někdo prohlédl, že blafuje. Jeho instinkty mu napovídaly, že má před sebou rovnocenného protivníka.

Což ji ovšem činilo ještě atraktivnější.

Kčertu.

„Máš pravdu. Proč tady ale jsi, když víš, že si tím můžeš přinejmenším zkomplikovat cestu zpátky? Víš dobře, jaká podezření se nad tebou vznáší. Tímhle jsi je příliš nerozptýlila.“

„Nejspíš jsem si byla opravdu jistá, že nedělám nic nezákonného.“ Pohrávala si s koncem svého copu.

Musel se usmát, aby jí dal najevo, že její trik prohlédl. „Nejsi náhodou právník jako tvoje dvojče? Se slovy to opravdu umíš.“

„To bude nejspíš genetikou,“ ujistila ho a pohodila hlavou. Cop jí přelétl zpátky přes rameno. Byla tak zatraceně sexy a dobře to o sobě věděla. Celé to na něj jenom hraje. Nedokázal odtrhnout oči od křivky jejích ňader, které se jí rýsovaly pod černým svetrem.

Odkášlal si, ustoupil o krok dozadu, jako by se potřeboval nadechnout vzduchu, který nebude prosycený její mátovou vůní. „Myslím, že toho flirtování už bylo pro dnešek dost.“

„Flirtování?“ pronesla nevinně, „namlouváš si snad, že tady s tebou flirtuju? Nebo v to dokonce doufáš?“

Vlastně ano. Tak nějak to právě cítil.

A to je samozřejmě nebezpečné.

Nikoli ovšem tolik, jako jí dovolit, aby se bez kontroly motala kolem a strkala nos do každodenní činnosti společnosti, za níž byl nyní zodpovědný. Jednou už jí to prošlo. To tu ale ještě nebyl ředitel. Vetřela se sem potají, a když byla odhalena, přiznala, kdo je. Rodina je kvůli ní rozpolcená a ve hře je spousta citů. Kdysi ji všichni milovali, dnes nikdo neví, co od ní mohou očekávat. Přesto se bojí, že ji zase ztratí.

Potřebuje vymyslet plán, jak ji udržet v dohledu a mít ji pod kontrolou. A čím dříve ho něco napadne, tím lépe.

I Brea se potřebovala dostat z jeho kanceláře spíš dříve než později.

V duchu se podivovala, jak se mohla chovat tak nezodpovědně, aby v něm dokonce probudila pocit, že s ním flirtuje. Každá další sekunda, kterou stráví v jeho kanceláři, zvyšuje riziko, že najde flešku, kterou měla v kabelce. Měla ihned zmizet a místo toho tam na něj vrhala vyzývavé pohledy. Ještěže se jí včas podařilo sundat ty gumové rukavice. Kdyby je uviděl, už by mu nemusela vůbec nic vysvětlovat. Všechno by mu bylo úplně jasné.

Ještě horší by ovšem bylo, kdyby si je nevzala a nechala tady po sobě otisky prstů. Na počítači, na skřínce se šanony, v zásuvkách jeho stolu.

„Už musím jít,“ oznámila a snažila se potlačit chvění hlasu. Odkáslala si a nakročila ke dveřím.

Až na to, že v cestě jí stála jeho široká hrud'. Měla si vzít boty na vysokém podpatku, ale před svou výpravou myslela spíš na to, jak se pohybovat co nejtišeji. Nepředpokládala, že na něj narazí a bude se mu chtít dívat do očí. Tak živých, modrých očí. Stejně

modrých jako byla aljašská jezera kolem, dosud pokrytá ledem, nyní však připravená pomalu roztát.

„Samozřejmě,“ přikývl a ustoupil, aby mohla projít. „Až po tobě,“ vyzval ji. Když zaváhala, ještě jednou jí zopakoval. „Myslel jsem to vážně, až po tobě.“

Teprve nyní jí došlo, že tu stojí jako vrostlá do země a zírá na něj jako omámená zamilovaná naivka.

Přinutila se ke svůdnému úsměvu. „Slibuju ti, že nebudu svádět tvého asistenta.“

„Opakuju.“

„Co?“

„Odejdi z mé kanceláře.“ Jeho úsměšek jí napovídal, že ji má dokonale přečtenou.

Jestlipak na něj působí stejně jako on na ni? Pokud ano, tak mají oba problém. Její tělo se chvělo podivným vzrušením od hlavy až k patě. Od prvního okamžiku, kdy se spolu setkali poprvé, cítila, že mezi nimi panuje velmi výbušná atmosféra. Načasování ovšem nemohlo být horší. Ne v situaci, která nyní v rodině panuje.

V situaci, kterou vyvolala a kterou musí zase uklidnit.

Nemůže si dovolit sejít z cesty a zbláznit se do tohoto muže, kterého osud postavil jako překážku její touze uzavřít svou minulost a začít nový život. Potřebuje zjistit, kdo rodinu tenkrát před lety nenáviděl natolik, že se ji rozhodl zničit. Kdo zavinil smrt její matky a ji připravil o zbytek dětství.

A do té doby, než si bude jistá, komu v rodině může a komu nemůže věřit, musí zapomenout na všechno kolem. Teď je nutné se především soustředit. Nebylo by špatné, blesko jí hlavou, kdyby ho zkusila vyvést alespoň trochu z rovnováhy. „Opravdu mi neřekneš, kdo je ta dívka na fotografii?“

Ukázala hlavou na jeho stůl, na obrázek položený